

FIADDEIRO

EDITORIAL

Neste número queremos continua-lo traballo iniciado no anterior, que versaba sobre a nosa localidade: BELUSO. Intentamos recoller información sobre: historia, xeografía, costumes, etc.

Agradecemos-la colaboración de persoas como. D. Andrés (Sr. cura párroco de Beluso), D. Aureliano Davila e D. José Martínez, que foron as principais fontes de información.

Tenemos que da-las grazias a profesores e alumnos, así como á dirección da escola de F.P. do Hogar Provincial de Pontevedra, que co seu traballo de imprenta, fixeron posible que o noso periódico saíse con mellor presentación cós anteriores.

Dámo-las grazias tamén á oficina da Caixa de Aforros de Vigo da que de Beluso que subvencionou o periódico cunha cantidade en metálico.

Todas estas aportacións, máis o traballo dos alumnos de octavo e outros cursos así como o de varios profesores do centro, fixeron posible a aparición deste novo número. Coma sempre pedimos desculpas polos erros, equivocacións, deficiencias, etc.; facémolo con moita ilusión pero con poucos medios.

Dende aquí tamén queremos da-las grazias a varios membros da familia Casaleiro, en especial a Berto, Pacucho, D. Balbino e ó seu fillo D. Carlos Fraga Casaleiro, xa que por mediación deles, a empresa Leo Brunet (Madrid) do Sr. Novas, donou unha máquina multicotista para o Colexio de Beluso. Parécenos un feito moi loable que a xente do pobo se conciencie da necesidade de todo tipo de colaboración co Colexio. Facemos votos para que este periódico sexa un medio de máis acercamento entre profesores, alumnos, pais e o pobo en xeral.

SUMARIO

ANACOS DA HISTORIA DE BELUSO

COSTUMES ESQUECIDOS

-Fiadeiro

COUSAS DA ESCOLA

TRABALLOS LITERARIOS

-Villancicos.

-Contos.

-Caligramas.

-Os máis pequenos.

DEPORTES

PASATEMPOS

RUMORES

HISTORIA DE BELUSO

Imos intentar facer un pequeno traballo sobre a historia do noso pobo. para isto contamos con asesoramento de persoas xa nomeadas na editorial, que nos deron documentación así como os seus testimonios vivos, estes últimos referidos a principio de século.

Na orixe da nosa poboación hai unha hipótese que podería ser acertada. Esta hipótese é a seguinte:

Os habirantes que ocupaban as márxenes dos ríos Mandeo, Tambre e Sar chegaron aquí nas súas andanzas e deron o nome de Sar ó primeiro núcleo poboacional. De feito, Sar é a aldea máis antiga e no seu alto púxose posteriormente a eirexa. Parece ser que a tribu era celta.

Máis adiante viñeron outros poboadores que deixaron o seu reflexo na toponimia: Montemogos, Mourazo, Mourisca, etc... O feito de que enpor aquí pasaran moitos árabes non está moi probado, xa que tamén hai a posibilidade de que estes nomes poideron ser postos polos poboadores aquí, que chamaban mouros a tódolos piratas que pola costa aparecían.

Tamén, parece ser, que en Bon, concretamente en Casas Vellas, hai vestixios de romanos e incluso dalí a Udra houbo unha calzada romana.

EDADE MEDIA

Damos un paso máis grande e situámonos na Edade Media. Non conocemo-la fecha da fundación da eirexa., pero si temos documentos reais que afirman que o 13 de agosto de 1187 Fernando II, a súa muller dona Urraca Lópex e o seu fillo Alfonso, donan ó Mosteiro de S. Xoan de Poio a eirexa de Sta. María de Belusco. A primeira partida de Bautismo que se conserva é do ano 1161.

O templo é de planta cruciforme: o corno do século XVI o cruceiro e a capela son posteriores e o ábside, moderno, feito por Cerviño de Cotobade, que tamén fixo o cruceiro de Hío.

A devoción máis grande adicábase á Virxe do Rosario e tamén a S. Amadio e ámbolos dous tiñan as súas propias cofradías. A devoción á Virxe do Rosario pasou a ter importancia relativa posiblemente substituída pola adicada á Virxe do Carmen. Hoxe a patrona é a Virxe da Asunción e celébrase o 15 de agosto.

Seguindo no tema relixioso anque cun matiz de paganización falaremos da devoción do Cristo de Castiñeiras. Está situado no alto da portela. A xente que tiña males ía ás meigas ou curandeiros e estes dicíanlle que tiñan que facer algún tipo de ofrenda: por exemplo, á primeira persoa que pasase pedirlle que botase

FESTAS

Situámos a principio de século.

Neste apartado das festas empezamos falando da cea de Noite Boa, sendo unha das celebracións máis tradicionais: pódese contar coma unha festa familiar; consistía en estar todos reunidos e nese día destacaba o compañerismo entre os veciños. Solíase cear pin-tos e maragotas, se os había, e o postre era unhas sopas de viño-tinto con pan e mazás.

Na festa dos Reis había un grupo de homes da aldea que cantaba os Reis acompañados dunha gaita. Falábase dun gaiteiro de Bon chamado Tomillo, un dos máis importantes daquela época. Solía saír pola noite todo o día.

Pasamos do Nadal ó Entroido. O primeiro baile fíxose na ferretería de Davila e logo na de Caleiro, antes do ano 1.905. Outro fíxose ó lado do que hoxe é a de Guerra. A entrada a este baile costaba 10 ctms... Para a música só se utilizaba unha flauta e bailábase agarrado. Sempre había líos entre a xente e tiñan que intervi-los xendarnes; sobre todo cando houbo gran enemistade entre Aldán e Beluso.

Nestas festas tamén había moitas comparsas que eran variadas e facían críticas molestas ou non molestas para a xente. Elexían unha presidenta ou madriña que era a primeira que visitaban. O vestuario ía dacordo cos nomes das comparsas. Unha das comparsas máis coñecidas era "Los filibusteros".

Levaban varios instrumentos para acompañar.

Nestes días solíase comer filloas, chulas de arroz, chulas de pan etc...

Coa chegada do "Novimientto Nacional" prohibiuse o Entroido.

Despois, na Coresma era moi preceptivo non tomar ali-mentos grasos, por iso fa-cíanse caldos de auga acom-pañados por alimentos non-grasos.

Unha celebración moi tradi-cional era a do Precepto = Pascual.

O día de Pascua facíase o = encontro coa Virxe e o ne ! no arredor da eirexa.

Os padriños regalábanlle ós afillados unha bola de pan, aínda que algunhas poucas = familias xa empezaban coa =

Unha festa moi importante era a da Xuventude, celebrada conxuntamente coa xuventude de Cela. Saían por un lado os de Beluso coa súa banda de música. No adro facían unha roda onde beillaban e os presidentes obsequiaban a todos cunha taza de viño do paño. Cando a festa se ceñebraba en Beluso saían os de Cela para acá e os de Beluso ían esperalos coa banda de música. Cando a festa era en Cela facían ó revés.

Un costume moi popular eran as "cencerradas". Consistían nunhas gamberradas que se facían cando un home viudo casaba cunha muller tamén viuda: ríanse deles, facían monecos con parecido a esa parella de casados e en xeral burlábanse deles.

OS ENTERROS

Eran celebracións importantes. Cando unha persoa morría envolvíase nunha saba e poñíase nunha especie de camiña. Anque a xente morría máis que agora, os médicos eran moito máis serviciais. Posteriormente algunha familia poñíalle ó morto o hábito franciscano. No velatorio, tódolos amigos do morto ían á súa casa pois sabían que alí daríanlles viño. Noutros sitios dábanlles ós pobres limosnas extraordinarias, por eso cando os probes sabían que morrera un rico ían á súa casa para que lles deran boas limosnas. Ós que pasaban a noite velando polo morto dábanlle café e augar dente. Cando unha persoa estaba agonizando, dábanse unhas determinadas campanadas, e, cando morría, dábanse outras distintas. Tamén se sabía, polo toque, se era home ou muller.

AS VIVENDAS E OS OFICIOS:

As casas de antes eran de pedra e barro. Facíanse de planta baixa ou de adega e piso. Por dentro as divisións eran de madeira. Poderíamos dividilas así: O pasillo, a un lado a cociña e ó outro a sala. A cociña tiña unha lareira, un armario empotrado, alzádeiras...etc...e algunhas tiñan forno onde cocían o pan. A sala constaba, nalgúns casos de varias alcobas. Tódalas casas de labramza tiñan o seu gando de bois e vacas, que eran os medios de tiro do arado, feito de madeira e cana. Tamén tiñan as súas ovelas, que producían la. Esta la levábase ó antigo tear de Sar, onde se facían mantas e mandiles. a que dirixía o traballo chamábase "Meirana". Este nome débese a que ela era de Meiro.

O gando de ovellas e cabras estaba ó coidado dunha persoa que =
contaba unha comunidade de veciños. Este gando pacía no monte =
Udra. Nalgunha ocasión este gando estivo ó coidado dunha muller
que tiña o alcume de "A Perica". No monte de Cabalo pacía un re-
baño de ovellas e cabras que estaban ó coidado de "Pelonia".
Pola noite o gando encerrabase nas cortes de cada veciño (aínda
hai ruínas destas en Udra.)

Os cultivos que plantaban eran o millo e o centeo para face-lo=
pan, que non faltaba na casa de labranza. Algúns veciños tiñan =
muiños para moer-lo millo e os que non tiñan ían moer ós muiño
de Bueu. Para leva-lo millo e o centeo poñíase nuns foles leva-
dos por burros que subían polo camiño de Sta Cruz. Este trans-
porte facíano os donos dalgún muiño dos moitos que existían po-
lo río Canudo e cobraban o servizo de transporte e a moedura -
por medio da "maquina" (un pouco de millo)

En Cabalo había un muiño de vento que se poñía en funcionamento=
no inverno e que cubrían algunhas das necesidades de urxencia.=
Neste mesmo monte facían fogueiras para avisar ós da Illa de =
Ons de que os seus barcos chegaran ben ó porto, cando había =
temporal. Isto debía-se a que os da Illa de Ons pasou a ser da
parroquia de Beluso.

Se nos remontamos a tempos atrás, a Illa de Ons era do Cabildo=
de Santiago, pero a raíz da deamortización pasou a ser propieda
de particular.

Outro muiño moi importante foi o de Sar, Un muiño de man, que =
era posto polos mozos e mozas para moer-lo millo, e ó mesmo tem-
po servía como motivo de cita, Unha actividade destacada era a =
malla de centeo. Facíase cuns aparatos chamados "mallos" que era
movidos por catro ou seis homes, Primeiro limpábase a eira e =
cunha masa feita de posta e auga, cubríase a eira.

E logo, para que o mallo sonase maía, facían un burato na eira=
e nel colaban cacharros.

Nos oficios non podían falta-la pesca.

Os de Beluso eran moi bos pescadores. As principais artes de pe-
ca foron a rapeta e o boliche, que se facían en Tulla, Mourisca
praia de Beluso, Bueu e Portomaior. Nas redes viñan malladas=
as centolas e as vieiras e todo isto tocábanlle ó mariñeiro que
estivese máis cerca do mar, na parte baixa. Eran mois vos mari-
ñeiros os pescadores de cordel: ían en dornas a remo. As mulle-
res ían descalzas unha cesta enorme de peixe ata Cngas a Vende-
lo.

A plaza de Bueu era surtida polos pescadores de Beluso.

A maneira de sala-las sardiñas na casa era metelas nuns dorneiros cando tiñan pouca grasa. Logo chegaron os cataláns e establecéronse segundo a industria de salazón que había aquí. Houbo máis fábricas de salazón: unha en Ancoradouro, catro na praia de Beluso, dúas en Mourisca. Ó final foron os que impuxeron as fábricas de conservas de pescado. Á nosa comarca chegou o industrial catalán Massó, arredor do ano 1.900. Este home adicouse en principio á industria da salazón, logo adicouse á conserva de pescado, pensando que podería ganar máis cartos.

Coa industria da madeira chegaron portugueses, coa intención de facerse rico; esto foi alá polos anos 1.917.

Non podemos esquece-lo falar da caza, xa que no noso pobo ten a súa importancia. Había moitos animais que xa desapareceron como perdices, lebres, teixugos, nutrias, martas e moitos coellos e porcos bravos, destacando o raposo. Cando cazaban a este último o cazador dáballo ós rapaces e estes ían polo pobo con él e a xente dáballes diñeiro ou ovos.

O FÚTBOL

Xa poden estar ben atentos tódolos rapaces a este apartado:

O fútbol nace en Beluso dunha forma espontánea. As persoas interesadas no asunto decidiron face-lo campo aquí, onde agora está o Colexio. O campo era de varios propietarios e todos estaban dacordo en deixa-lo terreo para o campo, menos un. Este non quería que o seu terreo fora destinado para semellante cousa; pero os membros da asociación non se conformaron e foron ó abogado deste home, xa que tiña moita confianza con el.

Despois de varios acordos, o propietario da parcela firmou o contrato. A xente quedou tan contenta o día da firma incluso se botaron fogos artificiais. O campo tiña 110m. de longo e 60 de ancho. Una vez rematado o campo, cerrárono con lenzo (Tela moi parecida a das sabas).

O campo inaugurouse co partido Beluso-Lérez. Asistieron cerca de 5000 forasteiros e houbo = bailes, comilonas..., ou sexa, unha festa. Ademais, a inauguración puxo a Beluso a un nivel = moi importante xa que o día seguinte tódolos periódicos resaltaban moi positivamente a noticia. O día da inauguración foi o

26 de Xulio de 1926. Os organizadores foron: Aureliano Davila (único presidente nos cinco años), Benigno de la Torre e Francisco Carballal.

O campo de Udra foi posterior a este. En torno ó fútbol formouse a sociedade Deportiva e Cultural de Beluso que ademais dos partidos, para financia-lo equipo facían representacións teatrais, coros,...etc. Ya que nomeamos o campo de Udra, diremos que no tempo da guerra chegaron os militares a este cabo e alí instalaron un decartamento que inda está hoxe, anque con pouco persoal. O primeiro cpitán chamábase Casal.

NOTAS CURIOSAS

Manuel Cabodevila: Naceu en Beluso, alá a finais do século XIX e emigrou a Arxentina. Foi nomeado para práctico e capitán dun pequeno vapor, chamado "El sol", polo goberno. O barco tiña 25m. de quilla. Saiu de Bos Aires con racións penosas, reconecendo ríos, medindo profundidades e distancias, velocidades das correntes e tendo que enfrentarse cos nativos ata o "Tayi".

Colonizou unha boa parte de terra bañada polo río Bermejo, afluente do río Paraguay. "Wl Adelanto": Foi un periódico que houbo en Bueu, e polo tanto falaba da nosa parroquia a miúdo. Durou moi pouco, desde o ano 1912 ata 1915. A continuación poñemos varias fotocopias do mesmo.

A redacción correu a cargo de:

Simón Salvador Ruibal

Rosa María Cruz

Agueda Molaes.

Fixeron basándose na información recollida por eles e outros compañeiros de 8º Nivel, a través das diferentes entrevistas que se fixeron.

El Adelanto

Periódico quincenal independiente

PRECIOS

En Bueu, 10 pesetas al trimestre
En el extranjero, 15 pesetas al trimestre
Número suelto, 10 céntimos.
Anuncios y Comunicados, a precios convencionales.

AÑO II

DIRECTOR: D. RICARDO PORTELA PAZOS

NUM. 32

Bueu 19 de Octubre de 1913

De elecciones

Consideraciones, consejos y comentarios. —Nuestros candidatos.

Próximamente las elecciones, tan próximas, que lo mismo pueden ser el día 2 de Noviembre que el 9, (probablemente el 9, según manifestaciones últimas del Jefe del Gobierno,) no hay que descuidarse sobre todo no dejarse engañar. Aun que parece que reina tranquilidad, en la superficie, hay mar de fondo y las ambiciones y egoísmos no tardarán en salir con la obligada secuela de otras veces (odios, disputas, peleas), rencores que luego ya no faltará una mano negra a quien echar la culpa.

La calma, a nuestro juicio, es aparente; hay quien echa cuentas que pueden ser galanas; hay quien dá por seguros ciertos proyectos que acaricia en su mente, (acaso solo en su mente) y luego a la fuerza tienen que venir los desengaños para muchos, ya que para una sola cosa son tantos los pretendientes y ¿por qué no decir ambiciosos?

De todos modos no seamos inocentes, estemos a la mira de lo que hacen ciertas organizaciones que, aunque lo nieguen, quieren hacer política, desde luego funesta para el pueblo a quien no representan, sino a una clase y no de las explotadas; no fiarse de las apariencias no basta creerse fuerte y seguro, es menester estar ojo avizor pues no es lo mismo que vaya al concejo un representante avisado y consciente de su deber y amigo, que un especulador o un logrero, que ya se sabe a lo que va aunque diga lo contrario. Nosotros estamos en el deber de evitarlo acudiendo a las urnas como un solo hombre; no debemos consentir que ninguno se aproveche de nuestros abandonos: es necesario que todos los amantes de este pueblo, y de su progreso se unan y esfuercen para demostrar cual es su deseo,

esto es, que vayan al Ayuntamiento hombres capaces, libres y sanos de conciencia.

Nueve son los concejales que se elegirán entre los que salen, los ausentes, y los dos que se aumentan.

Corresponden tres a cada parroquia. En Cela, que es coto cerrado, sabemos que todos serán nuestros amigos; en Beluso como toda concesión dejaremos uno a los contrarios y en Bueu debe presentarse candidatura cerrada volándose a D. Manuel de la Fuente Cabaleiro, D. José García Parada, (que suponemos irá a la reelección según se acordó) y un amigo íntimo y bueno que tenemos en el corazón y que aun no nombramos hasta que contemos con su voluntad.

Esto en cuanto a los concejales en cuanto al Alcalde varias son las tendencias, unas con más seguridades y más simpatías que otras, pero de todos modos ese pleito seguramente lo ventilará acertadísimo nuestro querido y respetable amigo y jefe político D. Antonio Pazos premiando de paso antiguos servicios, que, al fin y al cabo, teniendo todos derecho a turnar justo es que los que siempre fueron sacrificados algún día les toque ser satisfechos, en el cargo que ansian, y que estamos seguros desempeñarán bien.

De todos modos no se nos oculta que las cábalas empezaron acaso los unos se escondan de los otros para sus trabajos, cuando en realidad debieran ser hechos y acordados entre todos y a la luz del día, midiendo y pesando bien las razones de cada uno para dar en justicia lo que a cada cual corresponda, evitando de paso resquemores y culpas a la mano negra.

Asimismo estamos seguros que el pleito se resolverá a gusto de todos; lo interesante por hoy, es, que, nuestros amigos no se comprometan y reserven sus sufragios para nuestros candidatos—por si fuesen necesarios,—y que al llegar la hora cumpla cada uno

con su deber, como confiadamente esperamos.

Después del proceso original

El gran ridículo

El viernes día 10 del actual verificóse en este Juzgado el juicio de faltas promovido por D. Narciso Galup con motivo de los defectos ocasionados en la argueta de la fuente de la Carrasqueira y de la que disfrutaban por igual según parece el Ayuntamiento y el Sr. Galup.

De todos es sabido que este señor llamó a la guardia civil, levantando atestado, y metido en tales andanzas había que salir de ella de la manera más airosa o sea gastándose unas pesetas...

—El Sr. Galup, entre otros testigos, puso al periódico local EL ADELANTO y por el Juzgado fueron requeridos su Director y Administrador, asistió sólo el Administrador por ausencia del Director y su declaración se redujo a decir los años que tenía (el Administrador no el periódico) ¡¡para eso maldita la falta que hace nombrar tales testigos!! Vaya una curiosidad tan oficial y oficiosa!

Ya nos figurábamos nosotros que, la *metedura* sería regular y menos mal que a ninguno se le ocurrió tocarnos al pelo de la ropa que si nó sí que se arma, pues descontentado está que, pondríamos un abogado de fama que expertamente defendiese nuestros derechos de información y de crítica y de auxilio a la autoridad para descubrir delincuentes.

D. Narciso (durante la actuación) se deshacía por dar a luz no sabemos que empanadas rancias y su abogado se cansaba de repetirle que ya pasaran los nueve meses... (¡!) ¡¡Valiente embarazo D. Narciso!! ¿y qué sería ello?

La circunspección de que dieron pruebas todos, obliganos a no insistir sobre esto, que, no sabemos si tratará con más extensión, desde luego con más acierto

nuestro estimado compañero *Novedades*, en su sección de «Revisita de Tribunales» de todos modos y desglosado ya, el asunto de la arqueta sin *dilucidar*, por falta de prueba; queda en pie lo de la rotura del caño de la fuente del Ayuntamiento que es de lo que nosotros nos ocupamos siempre, y en firme la denuncia de los vecinos a la corporación municipal, esperando que algún señor concejal presente un escrito para ponerlo en claro.

Podíamos nosotros querrellarnos del Sr. Galup por meter EL ADELANTO en esos trotes, (porque su intención no era ponerlo sólo de testigo) pero para que vea que somos caritativos le *perdonamos la vida* pero no abuse de nuestra bondad, pues para otra vez no estaremos de igual talante.

MEMORIA

presentada por el maestro de Bueu D. Higinio Perez, a la Junta local de primera enseñanza, al finalizar el curso, cumplimentando lo dispuesto en el art. 24 del Real Decreto de 5 de Mayo último, y que fué leída en sesión celebrada por dicha junta el día 26 de Agosto próximo pasado.

(Continuación.)

Tal es señores el estado en que se hallan la escuela y la instrucción en esta villa según las observaciones hechas en la última parte del curso.

Sintetizando cuanto queda dicho podremos establecer en consonancia con el R. D. que origina esta Memoria.

1.º Que desde que me puse al frente de esta escuela se han podido llevar a cabo muy pocos trabajos escolares.

2.º Que apesar de los esfuerzos hechos, los resultados obtenidos no son lo que debieran ser, si bien, relativamente, han sido satisfactorios.

3.º Que las causas que dificultan la labor del maestro no son otras que la inasistencia de los

fueron el más rico y apetecible de los refrescos. ¡Como recordaba yo aquellas expansiones, aquellos pasatiempos tan naturales que parecían de familia comiéndonos un papelón de dulces al pie del caño y rociándolos con sendos tragos de la preciosa agua, con azúcar y limón!

Y así como iba de alegre y satisfecho para el Mondariz de mis buenos recuerdos y amigos, torné a mi hogar, triste como ellos, pensando en la fragilidad de las cosas humanas y deseando para el próximo año encontrarlo como otras veces, como tantas veces, alegre, encantador, risueño y bullicioso.

Por la versión de J. G.

D.

Bueu Octubre 1912.

Diálogos grotescos fuera de tono

LOS DOS CURDAS

—Que me dejes y te vayas...
—¿L'oyes ya Don Pascualillo?
—mlra que me voy cansando y se me sube el vinillo y si me sobro ¡ahí es nada! te voy a dar una torta de maíz con ensalada...
—¡Jesus! que cosas me dices ¡uff! y que cara me pones ¡jijí tiene los pantalones del color de l'avelana!!
—Vamos vete, y déjame de ser-

[mones,

que te largo dos caponés con la punta de la pea...na.
—¿Quieres una copa lila?
—¿De tí? ¡Ni de champagne!
—¡Adiós! conde Romanones. cómprate otros pantalones que no sean de avellana que no me gustas así; y yo dejé de ir con tí.
—Mialas ¡por estas! Manolo y apártate del camino y no tropieces con mí, porque me subo de tono en mitad de la cabeza un golpe de berbiqui.
—¡Aluzal! pero este tío s' está riendo de mí.
—¡Largo ya, borracho ebrio! si no quieres que me enrede y haga contigo un ovillo de algodón hilao... y te ponga los carrillos unas mijajas coloraos.
—No te sulfures Manolo toma un trago de vinillo y vente a bailar al sarao, que todo ha sido una broma; vamos a seguir la mona... la mona, con el Pintao quiero decir, digo, con aquel que han retratado?
—Esas canciones son otras y sin salirse de tono yo te convindo so mono por lo mono qu' has estao.
—¡Tira p' alante so li a!
—¡Anda tú D. Pascualillo! ¡que se me vierte el vinillo!
—¿Pues no estaba taponao?
—Éso dicen pero quíá, si l' habian descorchao antes d' entrar tú ¡so primo!
—Bueno, pues eso es un timo que vosotros m' habeis dao
—Será todo lo que quieras y si no vienes te quedas,

conque hasta luego lipendi...
—Espera, que no me quedo que me huele bien el vino y sus voy a acompañar, quiero decir, digo, que me voy a emborrachar.

D. C.

Septiembre 1912.

Las fiestas de Beluso

Con igual brillantez de años anteriores, a que nos tienen acostumbrados los jóvenes de Beluso, pudieron al fin celebrarse dignamente las fiestas que la juventud de la pintoresca y vecina parroquia dedica a su excelsa patrona la Virgen del Cármen.

Los elementos, más benignos que el domingo anterior, favorecieron con un día espléndido los brillantes festejos que tuvieron lugar el domingo 6 del corriente.

A las ocho de la mañana hizo su entrada por Bueu una brillante colectividad musical, tocando alegres pasodobles con admirable afinación.

Luego recorrieron la parroquia juntamente con las gaitas del país, tocando bonitas dianas.

De las parroquias cercanas vino considerable contingente que prestó inusitada brillantez al animado paseo que tuvo lugar en las cercanías del atrio. Allí hemos visto muchísima gente conocida, de todos estos alrededores.

La tradicional entrada de las juventudes de Cela y Aldan, constituyó la nota típica. Hizose un espléndido recibimiento, siendo obsequiadísimos los simpáticos jóvenes por sus compañeros de Beluso. Todos reunidos, precedidos de las músicas, se dirigieron al atrio en donde se bailó mucho no decayendo la animación hasta muy cerca de la madrugada.

Al anocheado se iluminaron profusamente, a la veneciana, el atrio y sus cercanías; las músicas y gaitas del país dejaron oír su variado y selecto repertorio y en los intermedios se dispararon multitud de variados cohetes, quemándose varias figuras de artificio y elevándose al espacio caprichosos globos.

Damos la enhorabuena más cordial a sus organizadores y les alentamos para que su animación no decaiga y que el año próximo todos y sin distinciones den gallarda muestra de sus entusiasmos y hagan con la misma brillantez los festejos, en donde la gente moza se solaza a sus anchas

El domingo pasado tuvieron feliz

remate los festejos con vistosas cucañas y lucida verbena.

La gente que concurrió en abundancia a presenciar las variadas fiestas quedó complacidísima, despidiéndose hasta el año venidero y haciendo votos para que se orillen pequeñas diferencias, hijas del buen deseo y del entusiasmo de sus vecinos, pero que no dejan de ser nota discordante y por consiguiente de mal efecto.

Nos permitimos aconsejar a la juventud buenense imite el plausible entusiasmo de sus vecinos y dejando pueriles caprichos y rencillas de poca monta, hagan también unos festejos dignos de la fama que alcanzaron el año pasado. Medios tienen para ello sobrados.

Es en extremo lamentable aparezcan desunidos a los ojos de las parroquias limítrofes que rivalizan en entusiasmo cuando de festejos se trata.

Que sirva de enseñanza provechosa la lección que nos dan y que no caiga en el vacío es nuestro deseo y buen consejo.

ON PARLE FRANÇAISE

Historia que parece cuento

Dicémos, y la noticia es de muy buena tinta, tinta de calamar negra, legítima, marca registrada, que muy pronto se abrirá en esta población un nuevo comercio exclusivamente de cosas de deshecho, ropa vieja y antigüedades, y acaso por esto, por sí acuden al establecimiento muchos extranjeros, se hablará francés.

Las cosas grandes, empiezan por cositas pequeñas y he aquí el origen de este nuevo establecimiento, contado por una linda y lista muchacha, rubia como el oro, aguda como el pensamiento, si que también fámula. Oigámosla:

In illo tempore (parece que fué ayer) pasó en este pueblo una temporada, en una finca *ad hoc*, que justamente había desalquilada en un *Penedo*, arrendándola a buen precio, una *gala* familia de muy buenas costumbres, fama y conducta, y al marchar quiso hacer donación de algunas prendas a una viuda. La muchacha quedó encargada de cumplir la voluntad de los señores franceses, pero el dueño de la finca, anticipándose, había agazapado bajo una piel de zorro (vulgo zamarra) las susodichas prendas, una chaqueta y un chaleco, pensando ya en establecer la prendería....

La chica rebuscó y encontró los objetos escondidos por el gran galopinazo, pero éste al llegar a casa y

encontrarse sin ellos, volvió rápido y con gran *san façón* como correspondía a un medio afrancesado, acaso para guardar perpetuamente un recuerdo de la buena familia, hecho un oloroso narciso requirió a la pobre chica la inmediata entrega....

Galopinada o zorrería, o bien las dos cosas, he ahí sin aumentar ni disminuir la historia que nos contó la linda y lista muchacha rubia como el oro y aguda como el pensamiento.... ello es que con tal motivo, la chaqueta y el chaleco no llegaron a manos de la viuda para quien estaban destinados, pero tendremos en Bueu nuevo negocio, lujosa trapearia, donde el parroquiano que vaya a probar prendas *cuelga* su chaqueta y chaleco.... el caso es que no salga en mangas de camisa....

On parle française, no hace falta intérprete; para esta verídica narración desde luego.

LATIGUILLO.

Las regatas del domingo

En la tarde del domingo último día 13, celebráronse en la playa de Beluso unas animadas regatas asistiendo a ellas muchísima gente de Bueu.

A las cinco llegaron los jóvenes del barrio de Bou capitaneados por el joven Manuel Casal, y precedidos de una gaita, recibidos con bombas y música.

Poco después, y en una batea, embarcó el jurado compuesto del Contramaestre del puerto D. Andrés Charlón (por delegación del señor Ayudante de marina), y los señores D. Francisco y D. José Garrido, D. Ramón Barros y D. Ramiro Budiño, embarcándose también la música, que, durante el espectáculo tocó diferentes piezas.

Lucharon las traineras Carmencita y Celia patroneadas respectivamente por Angel González y Antonio Davila; venció la Carmencita.

Botes de José Corredoira de Beluso que llevó el premio, y de José Leal y Francisco Garrido.

Dornas de Ramón Piedras de Beluso premio, y la de Narciso Rodríguez.

Chalanas de Benito Núñez premio, y de Francisco Fariña.

Terminó la fiesta cerca del anochecer, encendiéndose entonces hermosa iluminación a la veneciana que igualmente lucía la barcaza del tribunal en el mar, siendo el efecto fantástico; contribuyendo a recargar el cuadro, los hermosísimos cohetes de preciosas luces y combinaciones y las armonías musicales.

Si necesitáis medicamentos en ampollas, apósitos esterilizados, sueros o alguna especialidad nacional o extranjera, los encontraréis en la acreditada

Farmacia

— DE —

**GARCIA SANTA CLARA
BUEU**

— FRENTE AL MAR —

Se garantiza la pureza de sus productos, Merk Poulen, etc.

COGNAC TERRY

Fernando A. de Terry y C.^a

PUERTO SANTA MARIA

- Es el mejor Cognac -

Pídase en todos los Establecimientos

Pintura submarina

(PATENTE)

Marca « E TRITON »

La más resistente

Depositarío exclusivo en Galicia y Asturias:

Valentin P. Ohacon

Urzaiz, 32. — VIGO.

BARBERIA HIGIÉNICA

— DE —

José García Pastoriza

COUPE DE CHEVEUX

BARBE

Liceo-Casino

CHARTREUX — BENEDICTINO

LICORES FINOS

RELOJERIA Y JOYERIA

DE

Juan González

CHOCOLATERIA

DE

Juan González

ELABORACION A BRAZO

CONFECCION SELECTA

— PRECIOS ECONÓMICOS —

Calle de Eduardo Vincenti

BUEU

**COMERCIO DE TEJIDOS
MERCERÍA Y FUNERARIA**

DE

José García Parada

Depósito de las mejores marcas, como son: Waltan, Logines, Oregy, Lenit, Roskoff patentes legítimos, etc.

Todo garantizado.

Composturas económicas.

BUEU. Calle de Eduardo Vincenti. BUEU.

LA MODA
DE
Perfecto Lopez Abalde

Calle de Eduardo Vincenti

En este acreditado establecimiento hallará el público excelentes surtidos en Pañería, Lanería, Lencería y Géneros de Punto; gran variedad en C. Izado, Sombreros, Boinas, Pañuelos de Seda, Corbatería y Gorras para Caballero y Niños, a precios económicos.

Esta casa se encarga de la confección de cajas para difuntos, y lutos, en veinticuatro horas.

Se alquilan Coronas.

CASA DE NOVEDADES

Calle de Eduardo Vincenti, BUEU

**PANADERIA
DE
Salvador Ferradás**

PAN DE TODAS CLASES elaborado con las mejores harinas y con el gusto y competencia que tiene acreditado esta casa.

— BUEU —

Calle de Eduardo Vincenti.

**LA MUTUELLE
DE FRANCE ET DES COLONIES**

Dirección del Oeste de España:

Plaza de 37, VIGO.

AHORRO para

DOTES.

PENSIONES.

HERENCIAS.

Agente en toda la Península de Morrazo:

DON CLAUDIO LEMUS NOGUEIRA

Ultramarinos

— Y —

Vinos del Ribero

DE

SERAFIN CORRAL

ALMACENISTA DE PULPO
CURADO Y MEDIA CURA.

AS NECESIDADES DA NOSA ESCOLA

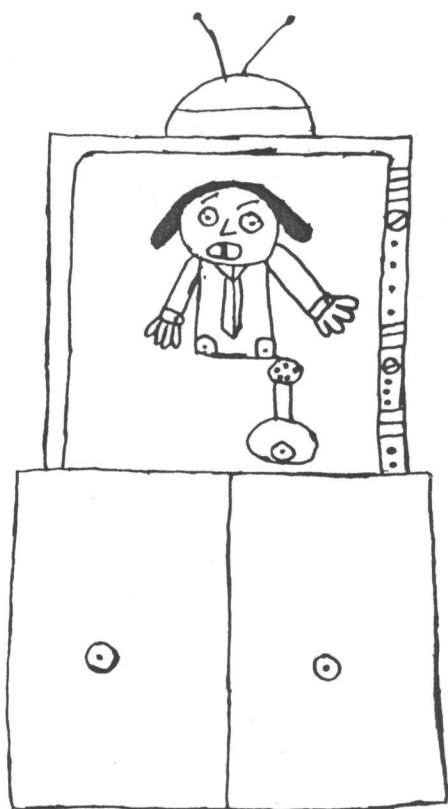
A nós gustaríanos que neste colexio puxesen algunhas cousas máis. Aínda que isto é case imposible, imos facer unha lista con elas.= Quixeramos un laboratorio para facer os experimentos de ciencias, naturais, así tamén resultaríanos máis fácil a materia.

Un ximnasio tamén nos faría falta para realiza-los exercicios físicos.

Neste colexio temos falta de pistas para practica-lo deporte. Inos anota-las pistas que todos ou case todos desexamos:

Unha pista de balonmán, de tenis e outra de baloncesto. Así os rapaces poderían xogar ó deporte que máis desexasen. Unha piscina = para facer competicións, e así practicaríamo-la natación.

Xa que temos unha biblioteca, podíamola completar máis e poñer = unha sala de lectura, cada rapaz podería pasar polos estantes e = colle-lo libro que máis lle gustase, é dicir, facer coma as demais bibliotecas públicas que hai por aí. E non só ler nas horas de recreo, senón ó saír do colexio; así o rapaz que tivese complicacións cos deberes podía facelos na biblioteca e consultar libros. Gustaríanos que nos puxesen unha película de cine de vez en cando. Todos s bemos, como se dixu ó principio de curso, que todo isto = é case imposible, xa que ademais de ter pouco espacio, temos poucos cartos. O que nós non teñamos isto, non é culpa do director = nin dos mestras, senón do Ministerio de Educación, Axuntamentoe = outros organismos oficiais.

FERNANDO FERREIRA LÓPEZ 7ºB
F. JAVIER PASQUAL RIOBO 7ºB
RAQUEL GARCÍA COEDEIRO 7º B

!SEÑORAS E SEÑORES, nenos e =
nenas! Imos falar da auga do
colexio.

A auga do colexio de Beluso=
sabe tan ben que ás veces xa
sabe a laranxada e ás veces=
ó viño branco "Rioja".

Ma del CARMEN GARCIA RE I
RRADÁS

Ponte de pie
y nos peleamos
Susi y Meli

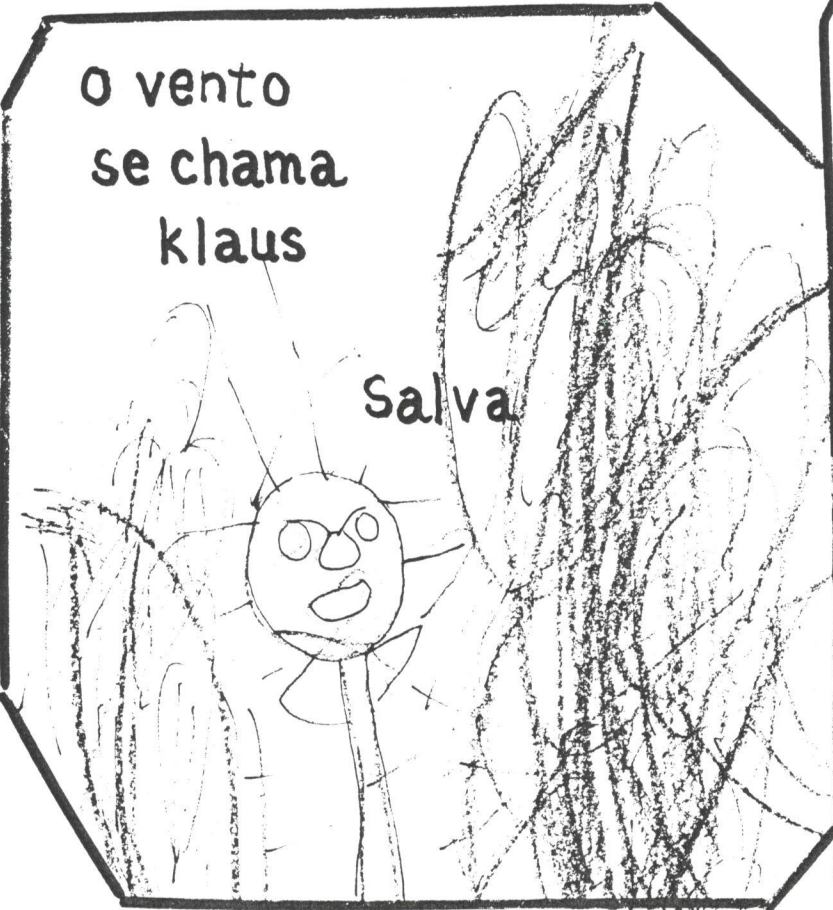

→ Nenos de 5 anos
¿tienes
un hermano?
sí, en el grupo
Marta y Gustavo

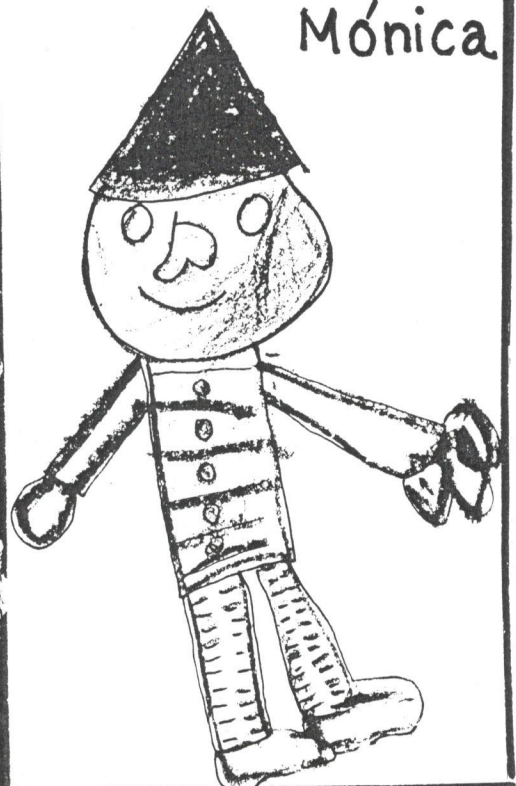

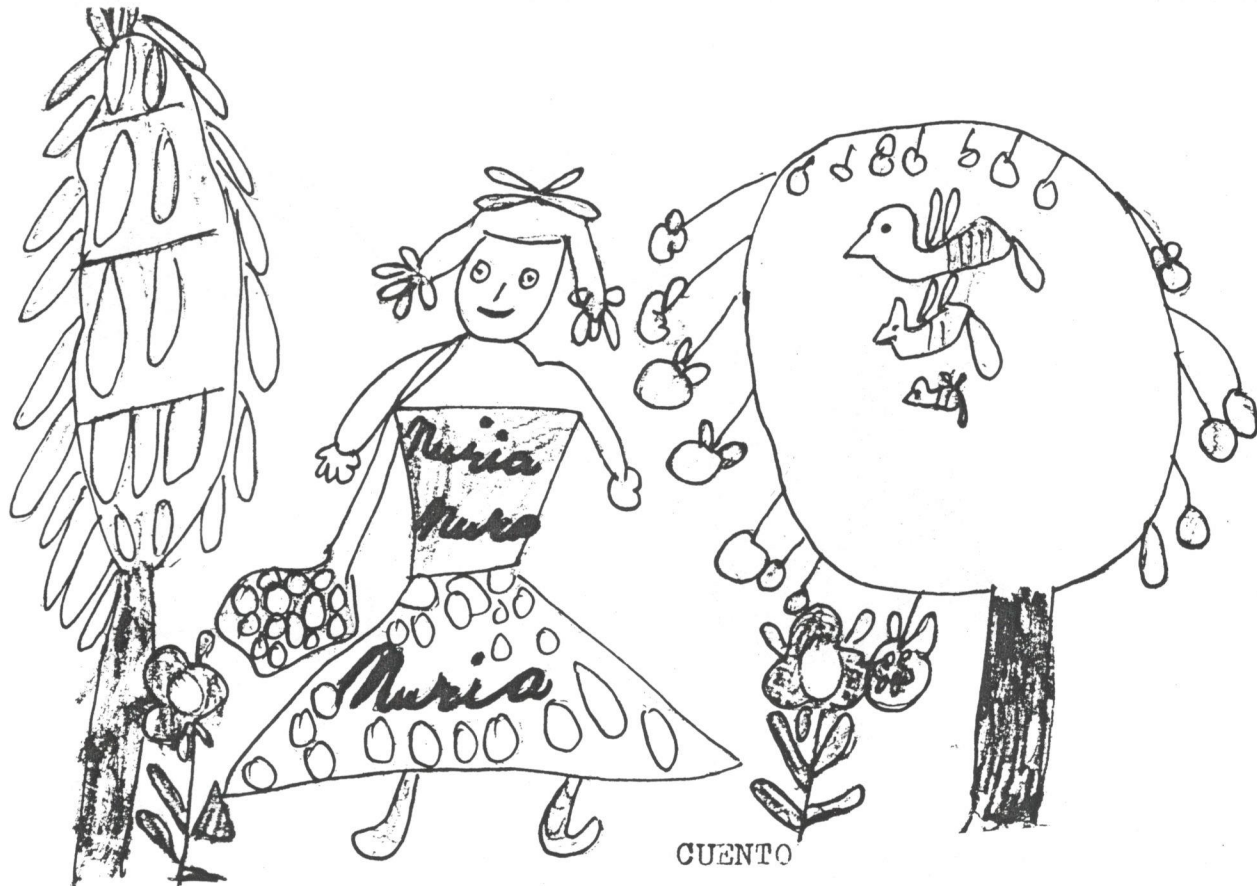
Un paiaso
e outro
paiasete

o vento
se chama
klaus

Mónica

CUENTO

La niña que se llamaba Nuria
 Había una vez una niña
 que se llamaba Nuria. Iba a la
 ciudad de compras y vio al
 tío que iba al bosque a coger
 frutas.

Ma del CARMEN VILLANUEVA

2º A

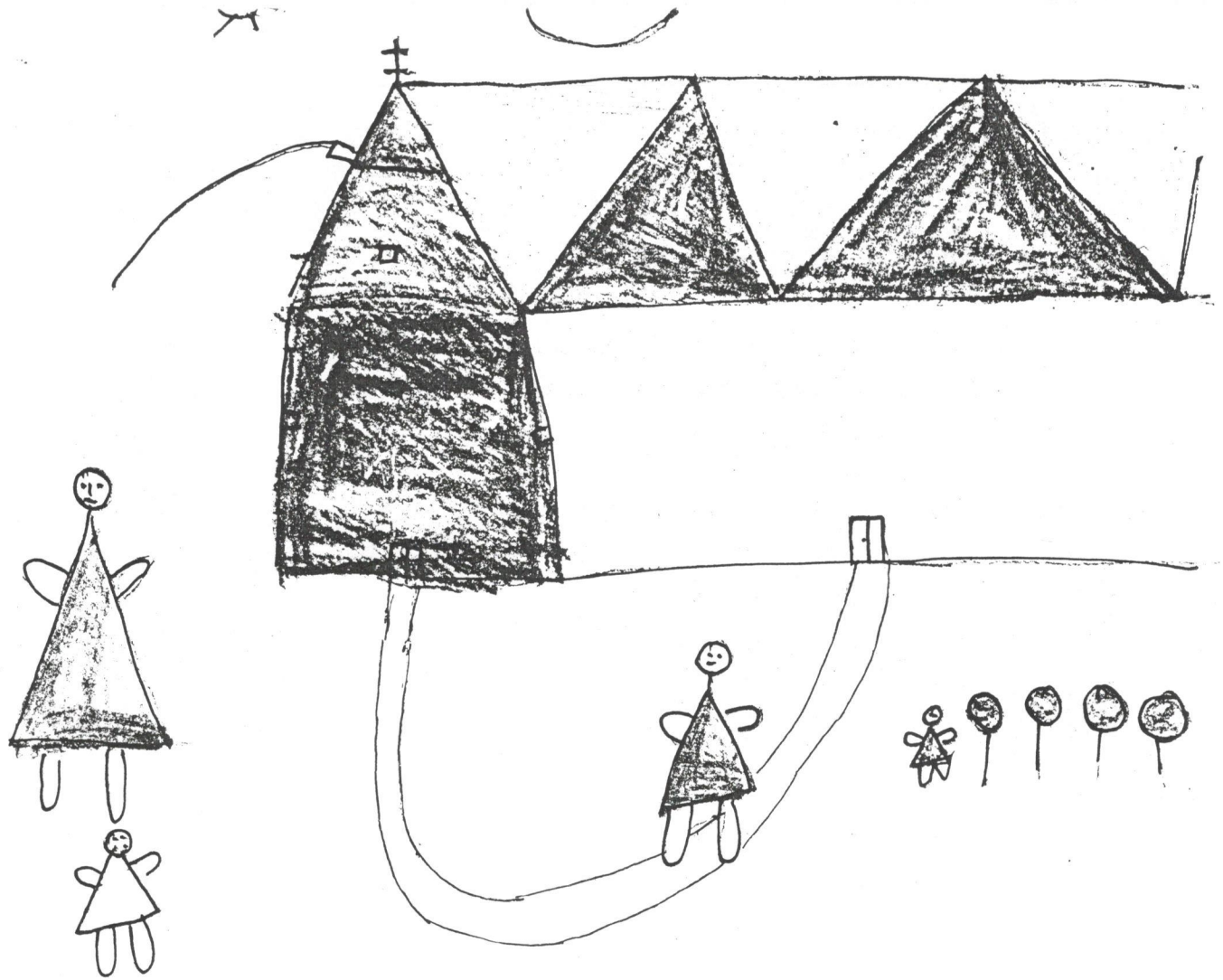
CUENTO

Había una vez un niño
 que estaba en un bosque.
 El niño se encontró
 con un lobo.
 Y el lobo se encontró detrás de un
 árbol. El lobo se marchó.
 El niño se fue a casa.

ROSALINA SANTOS NUÑEZ

2º A

CUENTO

Cristina la glotona

Había una vez una niña llamada Cristina, que cada día tomaba tres barras de pan. Un día se infló como un globo, hasta que explotó y Cristina murió. Como era de noche, Cristina siempre iba a casa. Y como hoy no fue, la madre fue a buscarla. Como no la encontraba cerca de casa, se alejó más. Hasta que la encontró muerta.

BEIXO AGULLA BLANCO

2º B

CUENTO

Erase una vez un niño.

Y estaba jugando al fútbol.
Y se le escapó la pelota a la calle
Y después vino un policía.
Y le dijo:

-Es suya esa pelota.

-Sí señor, es mía.

-Pues si te veo jugar en la calle
doy un bofetón.

JOSE ANGEL GESTIDO

2º B

CUENTO

Erase una vez una niña muy pobre.
Y se encontró con un hombre rico.
Y fueron ricos y felices y fueron al bosque.
Y se fueron a casa.

MARIA PATIÑO DOMINGUEZ

2º A

Había unha vez unha xirafa moi triste que non tiña amigas;entón topouse con outra xirafa e preguntoulle:

-¿Queres ser amiga miña?

E a outra respondeulle:

+Bon,pero tes que seguirme.

Fóronse as dúas xuntas e atopáronse con moitas xirafas.E colorín colorado este conto terminou.

Mª NOELIA LAMOSA TORRES

2° B

CUENTO

El pirata

Erase una vez un pirata que quería un tesoro que estaba en el fondo,del mar.

Y el pirata mandó a dos grumetes que fueran a buscarlo.

Y los grumetes obedecieron al pirata.

Cuando llegaron al fondo del mar no encontraron nada.

JUAN JOSE COMESANA MARTINEZ

2° B

CUENTO

Había una vez un rey que era muy rico y el pueblo le tenía envidia. Un día le entraron unos ladrones a robar . Era por la

noche y estaba durmiendo y le robaron el oro.

Los ladrones lo repartieron al pueblo

y el pueblo estaba alegre. Por la mañana

el rey fue a ver el oro y cuando vio que no estaba se puso muy triste y se puso a llorar.

CUENTO

ROSA PRIETO

2° B

El Zoo

Un día fuimos al zoo y vimos los animales.

Casi todos eran salvajes menos uno que era doméstico. El nombre de ese animal es este:

el perro. Todos le hacía burla menos Andrés

Andrés era un niño muy triste que le gustaban mucho los animales.

Mª Jesus Sotelo 2° B

O GALO DAS PLUMAS GRISES

O galo das plumas grises, tiña a súa casa num pobo entre as =
montañas.

Non tiña case comida para xantar. As plumas, tornábanse grises
coa fame.

Un día, unha galiña, que era a súa parella, puxo un ovo de ot
ro. Vendérono por moitos cartos.

Despois, aquel pobo fi moi rico.

O galo comía moito, e non se lle puxeron máis as plumas grises
e subía ás montañas para cantar.

MANUEL MARTINEZ BRION 3º

O HOME E O LAGARTO

Unha vez estaba un home durmindo no campo, descalzo, porque =
era pobre.

Entón un lagarto doulle cunha pata nun pé, porque viña unha =
cóbrega.

O home espertou e matou á cóbrega cunha pedra.

Deulle al gracias ó lagarto e marchou.

JULIA MIRANDA CABALLERO 3º

O GALO HUMANO

Érase unha vez un galo. O amo chamábase Quevedo, e ensinoulle
a falar.

O galo aburríase no corral. Pasaban os días e as noites. Un =
día cansouse e ó picotear nam madeira, fixo un burato moi gran
de. E escapouse.

Despois de andar moito, atopouse cun neno e escondeuse. Pero o
neno atopouno.

Colleuno, e o galo díxolle:

-Non me mates. Eu quero vivir tranquilo.

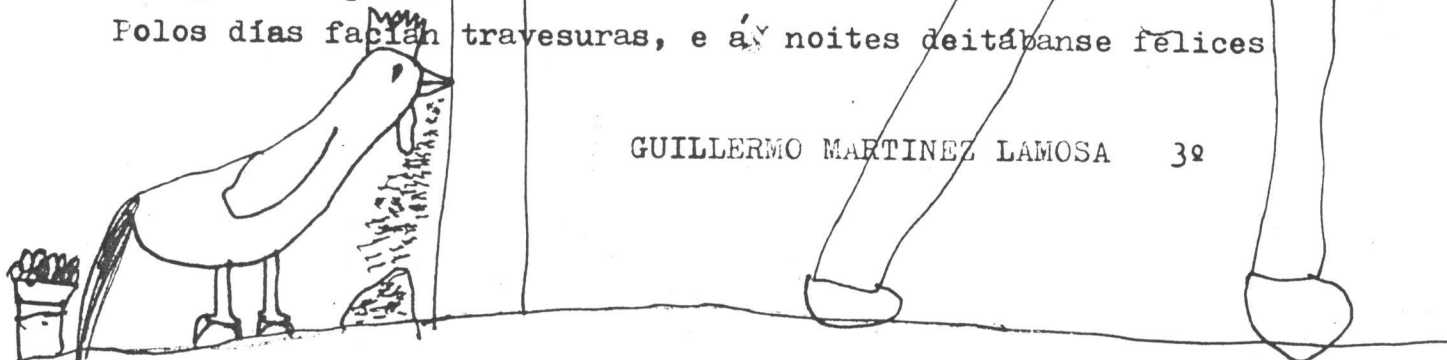
E o neno díxolle:

-!Se queres somos amigos;

E o galo aceptou.

Polos días facían travesuras, e á noites deitábanse felices

GUILLERMO MARTINEZ LAMOSA 3º

O NENO E A BALEA

Érase unha vez, un neno que lle dixo a súa nai:

-Nai, vou pasear polas corredeiras.

-Vai, pero ten moito coidado.

E o neno foi pasear.

Ó pasa-lo tempo, o rapaz viu un cartel que dicía: "Ofrecemos un millón de pesetas pola captura da balea Gris".

O neno, ó ler iso, foi para a casa a contarlle a súa nai o que lera.

O neno comeu moito, para facerse maior e para ir nun barco e mata-la balea Gris.

Pasara moito tempo. Xa era máis grande, e embarcouse. Ía de capitán para mata-la balea. O neno xa andaba lonxe donde do porto cando o vixía berrou:

- !Balea á vista!.

E o neno contento dixo:

-!Sacade os arpóns!.

Os mariñeiros dispararon os arpóns e mataron a balea Gris.

Ó che ó porto, os homes quedaron asustados, e o neno foi busca-los cartos. Cando llos deron, quedou moi contento, pois era o que máis cartos tiña dos que vivían alí.

Ó chegar xunto da súa nai, contoulle o que lle pasara.

A súa nai, chorando de ledicia, doulle un bico.

ALFREDO FERNANDEZ LOPEZ 3ª

O OSO BRANCO

Unha vez un neno, polas festas do Nadal, foi ó monte a coller un pino, e vindo de volta, atpouse cun oso pequeniño, e colleuno para a casa.

Ó chegar á casa, o seu pai non llo quixo, e o neno escondeuno no faiado. Pero o oso chamaba pola súa nai, levouno ó monte axunto da súa nai, e os dous se puxeron moi ledos.

PAULA FONTAN CURRA 3º

O BARCO DO MEU PAI

O barco do meu pai, é moi grande. Ten moitos aparellos e nasas. Para máis, ten moitos homes.

O meu pai, é o patrón. Unha vez, montei no barco, !qué ben o pasei!.

Pola noite, fómonos para a casa. e alí mentras ceabamos, meu pai dixo:

- Se vas ben na escola, lévote no barco.

Dende aquel día a miña ilusión, foi ser mariñeiro.

JUAN J. GARCIA DE LA TORRE 3º

O CANTINFLAS E O VAGABUNDO

Este era un Cantinflas, que andaba pola cidade buscando comida.

- ¡Que fame teño !

De pronto viu a un Vagabundo matando piollos, deitado nunha acera xunto a parede; vai e dille :

- ¿ Como te chamas ?

- ¿ Eu ? Don Lois o Vagabundo cos pantalóns caídos.

- ¿ E ti ?

- Xoan o Cantinflas cos calzóns rotos.

E así foi como Xoan e Lois foron amigos e foron felices.

Carlos González García

A ARBORE DA FELICIDADE

Un día unha rapaza estaba triste.

À tardiña foi ó monte e atopouse cunha árbore distinta de todas, porque era marela; arrimouse a ela, e viu unha porta. Entrou e había unha muller, que ó vela preguntoulle :

- ¿ Como te chamas ?

- Chámome Rosana.

- ¿ E ti ?

- Eu María.

Logo dixo Rosana :

- Teño que marchar.

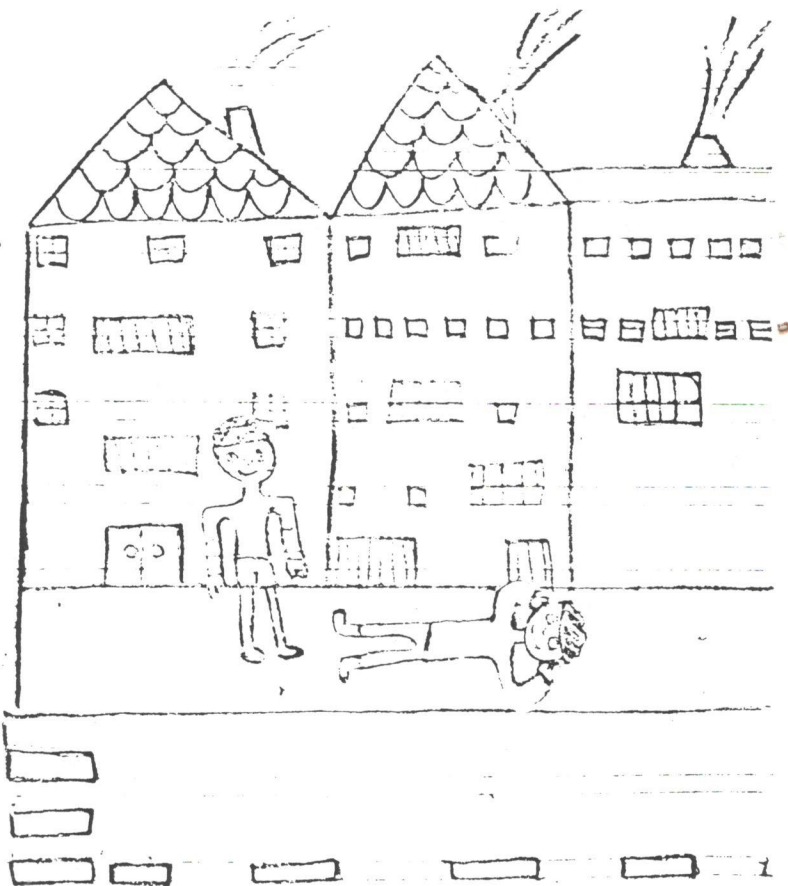
- ¡ Espera ... toma !

E deulle un vestido de ouro.

Desde aquel día Rosana sempre ía vela, e cada día aquela muller dáballe algo a Rosana.

E Rosana foi para sempre feliz.

Raquel Martínez Duarte

O NACEMENTO DE XESUS NO MEU POBO.

Na praia de Beluso
naceu o outro día un neno
tiña de nome Xesús
e era ben pequeno.

Naceu nunha corte pequena
toda cuberta de palla
o pai coa súa navalla
está facendo unha cesta.

No seu pequeno burro
ia montado Xosé
nunha árbore había un moucho
que dicía ¡xa naceu!

Foron por tódolos pobos
de Beluso e de Bueu
a xente do pobo dicía
¡vinde ver ó noso Rei!

(José Manuel Rodríguez Piedras
7º A)

O MEU POBO

O meu pobo
chámase Coba do Gato
un día dixo unha toupa
¡alí ven un carronato!

O meu pobo
o meu pobo
púxose moi impaciente
pois alí dentro estaban
os tres Reis de Oriente.

O meu pobo
o meu pobo
púxose moi contento
pois os Reis regaláronlle
ouro e amor que había dentro
O meu pobo
o meu pobo
despediuse dos tres Reis
porque tiñan que levarlle regalos
a Xesús que dormía entre carabeis.

(Mª de las Mercedes
Camacho López).
7º A

NA BEIRA DO MAR

Vamos pescadores
vamos a mirar
que naceu un meniño
na beira do mar.
Na beira do mar
naceu un meniño
vamos a mirar.
Tódolos pescadores
están no lugar
na praia de Beluso
para podelo adorar.

(Alberto Pastoriza Leal)

7º A

O NENO XESUS

No pobo de Achadiza
foi nace-lo Salvador,
Xesús leva de nome
o seu pai chámase Deus.
Nun berce de madeira
estaa o recén nacido,
por debaixo tiña pallas
e por derriba un mantiño.
Viñeron a visitalo os Reis
e mai-lo presidente,
trouxéronlle roupa e mantóns
e un baúl con alimentos.
Eu tamén lle levarei
cinco peniques que teño,
unha galiña da casa
e un porquiño pequeno.
Españois e extranxeiros
guiados por unha estrela,
cheos de moitas ledicias
veñen a adorar ó neno.

(Esperanza Boubeta Novas)

7º A

" O ESPELLO "

Erased unha vez un comerciante moi rico. Vivía nun país chamado Bagdag. En Bagdag non se conocían os espellos. Un día o comerciante mercou un espello na cidade que hai á outra banda do río.

Pero o comerciante era moi avaro e non llo ensinaba a ninguén. Meteuno nun baúl, e, de vez en cando, abría o baúl e miraba sorrindo o espello.

A muller, que sempre o espiaba cando abría o baúl, un día non puido aguantar a curiosidade e abriu o baúl. Viu unha muller fea, gorda e sucia, como o espello reflexaba a súa imaxe iso foi o que viu.

Foise correndo á casa da súa nai e a nai preguntoulle:

— ¿Qué che pasa?

— AI, aii, ai. O meu home mercou outra muller e tena gardada nun baúl.

A nai e a filla foron á casa desta. A filla quedouse fóra. A nai entrou e abriu o baúl. De súpeto, viu unha muller baixota, fea e vella. Cerrou o baúl e empezou a chorar. Nese intre chegou o pai do comerciante. Cando as viu chorar díxolles:

— ¿Por qué estades chorando?

— AI, aii, ai. O meu home mercou unha muller e tena gardada nun baúl.

— NON. Ten unha nai encerrada nun baúl.

O vello foi adentro e abriu o baúl. O instante viu un vello, moi guapo e ben afeitado. Enseguida cerrou o baúl e botouse a chorar.

Despois dunha hora chegou o fillo do comerciante, un rapazolo feo, mal feito e baixo. O vello chorar díxolles:

— ¿Qué vos pasa?

— AI, aii, ai. O teu pai mercou unha muller e tena encerrada nun baúl.

— Non. Mercou unha nai.

— Non. Mercou un pai.

O rapaz chegou á casa e abriu o baúl. Dentro viu un rapaz feo, mal feito, baixo... etc. Fíxolle burla e o espello devolveulla. Isto repetiuse moitas veces, ata que o rapaz se cansou, colleu unha pedra e rompeu o espello.

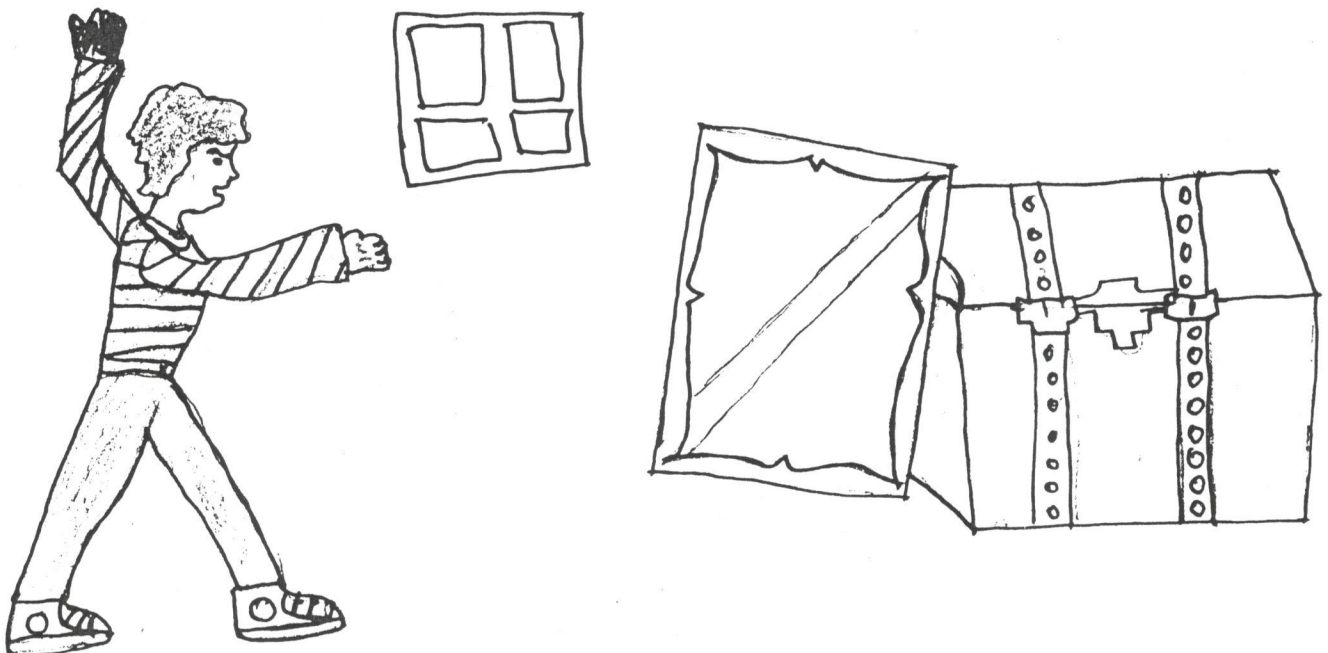
Nese intre chegou o comerciante. O saber o que pasara berroulle ós seus pais e á muller e pegoulle ó seu fillo. Despois dixo:

— A culpa foi miña por non ensiná-lo espello á xente. Fun moi avaro e isto é a paga.

E colorín, colorado este conto dou por acabado

" FIN "

Simón Salvador Ruibal Mendiña --- 8ª

O NACEMENTO DE XESUS NO MEU POBO.

Na praia de Beluso
naceu o outro día un neno
tiña de nome Xesús
e era ben pequeno.

Naceu nunha corte pequena
toda cuberta de palla
o pai coa súa navalla
está facendo unha cesta.

No seu pequeno burro
ia montado Xosé
nunha árbore había un moucho
que dicía ¡xa naceu!

Foron por tódolos pobos
de Beluso e de Bueu
a xente do pobo dicía
¡vinde ver ó noso Rei!

(José Manuel Rodríguez Piedras
7º A)

O MEU POBO

O meu pobo
chámase Coba do Gato
un día dixo unha toupa
¡alí ven un carromato!

O meu pobo
o meu pobo
púxose moi impaciente
pois alí dentro estaban
os tres Reis de Oriente.

O meu pobo
o meu pobo
púxose moi contento
pois os Reis regaláronlle
ouro e amor que había dentro

O meu pobo
o meu pobo
despediuse dos tres Reis
porque tiñan que levarlle regalos
a Xesús que dormía entre carabeis.

(Mª de las Mercedes
Camacho López).
7º A

NA BEIRA DO MAR

Vamos pescadores
vamos a mirar
que naceu un meniño
na beira do mar.
Na beira do mar
naceu un meniño
vamos a mirar.
Tódolos pescadores
están no lugar
na praia de Beluso
para podelo adorar.

(Alberto Pastoriza Leal)

7º A

O NENO XESUS

No pobo de Achadiza
foi nace-lo Salvador,
Xesús leva de nome
o seu pai chámase Deus.
Nun berce de madeira
estaa o recién nacido,
por debaixo tiña pallas
e por derriba un mantiño.
Viñeron a visitalo os Reis
e mai-lo presidente,
trouxéronlle roupa e mantóns
e un baúl con alimentos.
Eu tamén lle levarei
cinco peniques que teño,
unha galiña da casa
e un porquiño pequeno.
Españois e extranxeiros
guiados por unha estrela,
cheos de moitas ledicias
veñen a adorar ó neno.

(Esperanza Boubeta Novas)

7º A

FIADAIRO

Como vemos, o título deste artigo coincide co nome do noso periódico "FIADAIRO". Recordemos a que se refire este término. Fiadeiro é unha palabra derivada de fiar. ¿Qué é fiar? Fiar é facer fío. ¿De qué se fai o fío?. Faise da lan da ovela, de liño, de algodón, etc. Hoxe o fío faise doutros materiais chamados sintéticos.

Hai poucos anos o fío, aquí en Galicia, nas aldeas, facíase de lan e de liño. Imos falar só do fío de lan da ovela.

Rápase e rapase a ovela na primavera, para que durante o verán lle medre outra vez a lan, para non ter frío no inverno.

A lan lávase ben e despois sécase. Unha vez ben seca espílicese e métese na roca e faise o fío utilizando un fuso.

Co fío facíanse moitas cousas: Xarrais, chaquetas, guantes, calcetíns, refaixos, mantóns, cobertores, etc.

Este traballo era propio das mulleres que o facían cando gardaban o gando e mais nas noites longas do inverno.

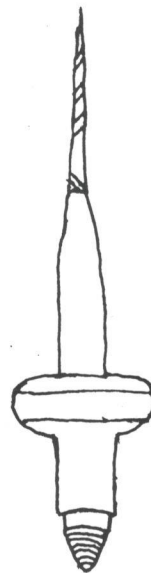
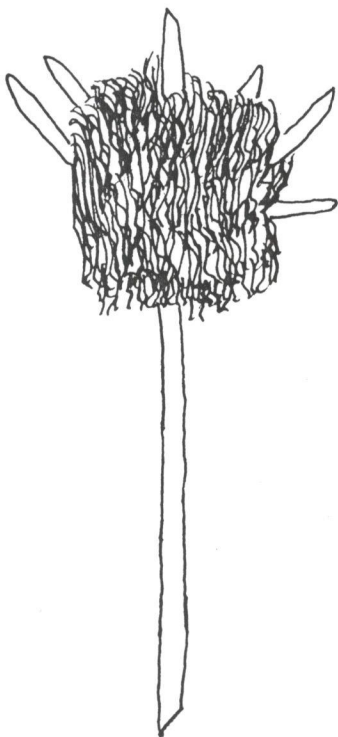
Outras veces xuntábanse as mulleres da aldea para face-la fía dunha casa, ó que lle chamaban "fiadeiro". Mentras fiaban, faleban, contaban contos, bebían uns xarros de viño e incluso cantaban.

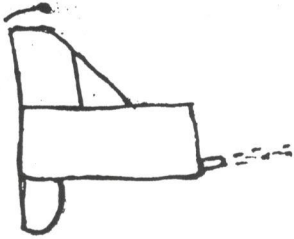
Chámase tamén fiadeiro ó que facían as mozas nestas longas noites do inverno.

Pedían unha corte grande, onde se gardan as vacas, e íanse todas coa súa roca ou a calceta e coa luz dun candil fiaban un pouco. Despois chegaban os mozos e tocaban o pendeiro ou unha gaita gallega, cando a había, e bailaban ata as altas horas da noite.

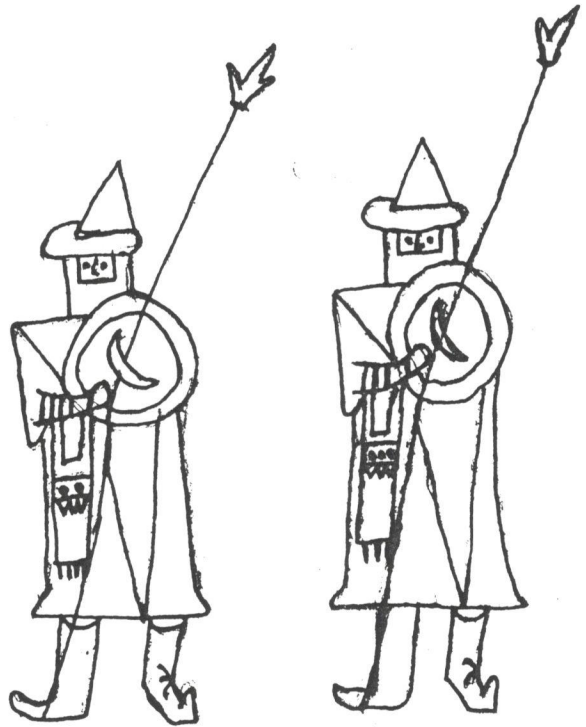
A duración destes fiadeiros viña a ser desde o nadal ata o venres de dor.

O vinte deste mes fácese unha representación neste colexio.

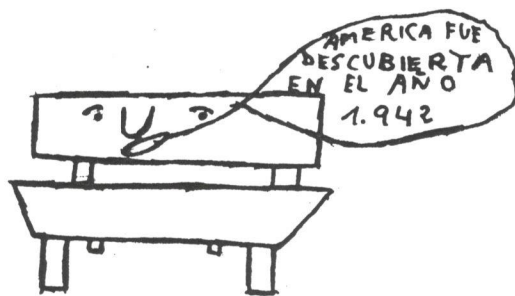
BUSCA OS 6 ERRORES

Benito Agulla

Marcelino Pimero

Esteban Pimero

¡No quiero más pallo mamá!

Esteban, cómete la pata

Pensa os frutos correspondentes às árvores e busca todo na "sopa de letras"

SOPA DE LETRAS

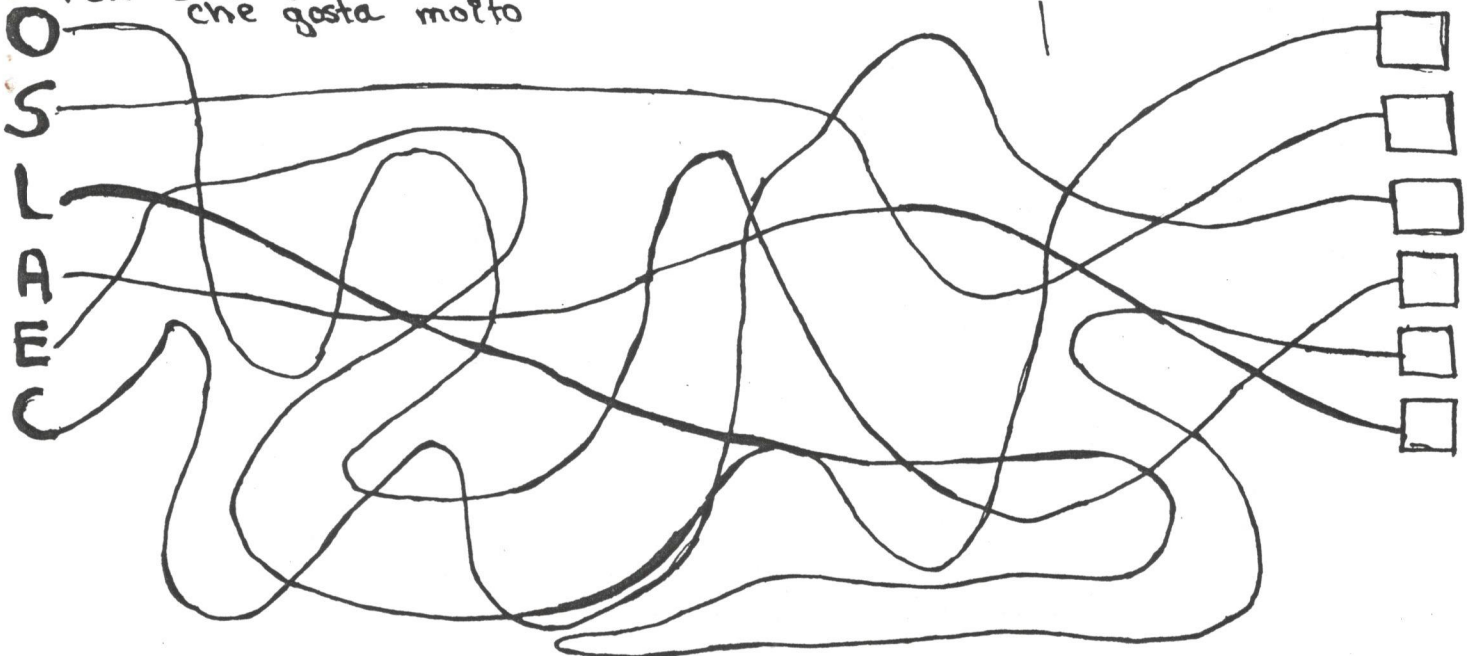
A	B	C	Z	O	N	P	S	T	R	N
U	A	M	E	N	D	O	E	I	R	A
P	Q	M	E	K	Z	C	A	L	A	Q
L	O	T	E	O	B	M	Q	O	M	K
A	R	O	M	N	E	N	R	R	E	R
R	R	P	N	I	D	Q	H	J	I	N
I	N	T	X	O	A	O	G	P	X	I
E	K	A	X	Z	Z	N	A	N	E	U
C	L	T	A	H	O	R	O	N	I	R
A	A	M	U	T	F	I	Q	N	R	T
M	I	O	N	O	C	E	I	R	A	U

FROITO

MACEIRA -----
 AMENDOIRA -----
 AMEIXEIRA -----
 NOCEIRA -----

Amor Salvador

Pon cada letra no seu sitio e encontraras unha palabra que che gusta moito

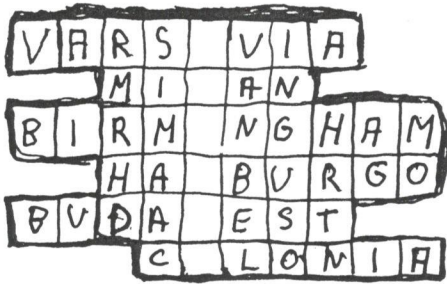

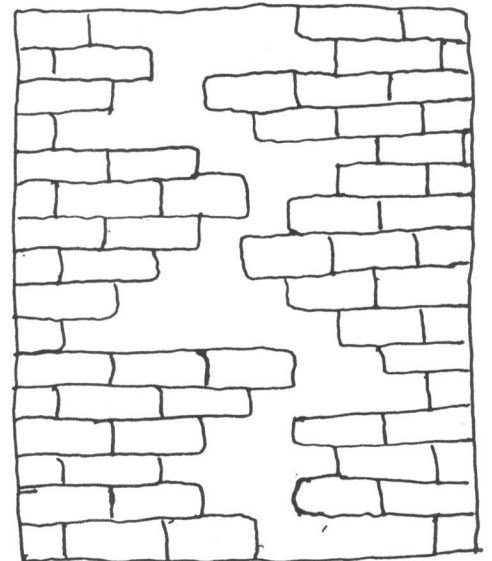
- FOMOS NOV VAIOR DE QUE NOS BOM A CULPA A NES.

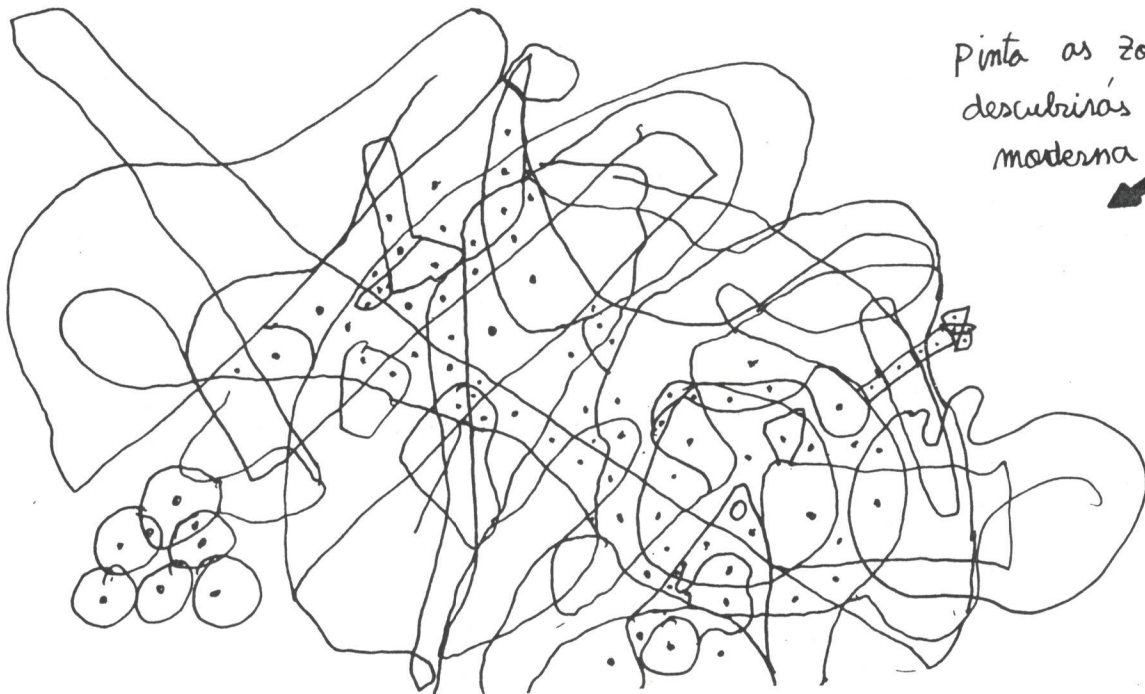
- E VOSTEDE LEVA MUITO TEMPO AQUI?

Completando os nomes destas cidades Europeas, conseguaís o nome do monte dos deuses da mitologia Grega.

! tantos ladrinhos faltam nesta parede

Pinta as zonas de preto e descobrirás um arma moi moderna

DEPORTES

Estanse a realizar no noso Colexio dous campeonatos. Analizámo-la súa marcha aínda que non poderemos poñer-las resultados finais, pois sairá antes o periódico.

En futbito:

Rapaces menores de 12 anos.-Quedaron campeóns os da Rúa Nova, sendo o máximo goleador do equipo o xogador Alberto Miranda.

Rapaces maiores de 12 anos.- Empataron a puntos os equipos da Rúa Nova e da Rosa. Cando todo xa estaba nas mans dos da Rosa, foron perde-los dous puntos co equipo que menos se pensaba, o equipo Anhadiza, polo resultado de 2-1. polo tanto, agora vaise disputar a gran final o xoves, día 20, entre estes dous equipos. as alineacións foron as seguintes:

A Rosa: Andrés, Oscar, Fran I, Pablo, Fran II, e Angelesl.

RUA NOVA: Berto, Javier, Faafael, José Luis, Serafín e Fran.

Ping-Pong:

Despois da fase eliminatoria, na que participaron máis de 30 rapaces do Colexio, chegaron á final Rafael Portela Cabral e Fran Otero. Xogada a final o día 14, quedou campeón Rafael Portela.

Obras no colexio:

Despois de tantos esforzos e tanto esperar, instaláronse no Colexio unhas duchas para poder asearnos ó acabar algunha actividade deportiva. E despois de moitos intentos e largos anos de espera, a Diputación empezou a asfaltar os patios do Colexio para poder practicar neles algún deporte, mais.

Xogos Escolares:

O Colexio P. de Beluso participará nos xogos escolares cos seguintes equipos e nas seguintes categorías:

Balonmán	Cadete	Masculino
Balonmán	Infantil	Femenino
Balonmán	Cadete	Femenino
Tenis-mesa	Infantil	Masculino
Tenis-mesa	Cadete	Masculino

As competicións terán lugar no mes de marzo e temos que eliminarnos contra o ganador de Moaña e de Cangas.

Os campeóns da zona de Morrazo xogarán a fase provincial.

Francisco Martín Otero Villanueva.

RUMORES

CORREN RUMORES.- De que en vez de facer unha pista nova, están facendo un pantano.

CORREN RUMORES.- De que algúns profesores non mercan = bocadillos porque teñen medo a quedar na ruina.

CORREN RUMORES.- De que os profesores fixeron unha comilona para celebra-la súa derrota no partido contra os rapaces.

CORREN RUMORES.- De que Durán fai traballar moito ás = rapazas de 8º en Ximnasia para leva-las ás olimpíadas de Corea.

CORREN RUMORES.- De o San Xosé (o actor do Auto = dos Reis Magos) non é tan sa. omo din.

CORREN RUMORES.- De que cando rematan o arreglo do partido, algúns alumnos anagaranno de novo coas súas bágoas.

CORREN RUMORES.- De que Dª. Mª do Carmo está moi contenta ¿ Por que será?.

CORREN RUMORES.- De que a D. Xosé Manoel de tanto fumar vaille saí-lo fume polas orellas e dentro de pouco semellará a unha locomotora. Tuuuuu...

CORREN RUMORES.- De que España perdeu contra Escocia = porque os xogadores tirábanse ó chan a ver o que había debaixo= das saias.

CORREN RUMORES.- De que os rapaces deste colexio xa = non poderán "Salvaxear" debido a que lle están quitando o monte.

CORREN RUMORES.- De que D. Paco meteulle a áncora de = "Quejío" ó coche para que non llo levase o Hortensia.

CORREN RUMORES.- De que a maesta de Galego leva sempre pantalóns e todo vai ben ¿ ou non?.

CORREN RUMORES.- De que o Klaus e o Hortensia non quixeron dicir a onde fan de lúa de mel.

CORREN RUMORES.- De que a excursión de 8º será a Libreiro pola costa.

CORREN RUMORES.- De que isto acabou.

CORREN RUMORES DE QUE CORREN RUMORES DE QUE CORREN RUMORES.....

REFOTOS

UNA INSTITUCION VIGUESA

AL SERVICIO DE LA PROVINCIA

Caja de Ahorros Municipal de Vigo

DONDE MAS PERSONAS AHORRAN EN LA PROVINCIA